

Aseară pe la ora 12, nu aveam scris nimic, nu aveam nici un fel de inspirație asupra a ceea ce ar trebui să spun. Am citit despre cum ar trebui să fie un discurs, ce ar trebui să conțină și tot ce am reținut a fost că nu trebuie să fie plictisitor. Fiind o oră foarte târzie în care nu am mai putut gândi cu creierul, mi-am amintit de un dialog în care creierul spune: "Sunt cel mai deștept orgam din corpul uman", la care inima răspunde: "Cine ți-a spus asta?!", și așa am început să gândesc cu inima, să vă spun exact "ceea ce urmează să spun" și să plec împăcat că am "spus exact ce trebuia să spun".

Între stimulul pe care mi l-a dat colega mea Florentina prin prezentarea pe care mi-a facut-o "și îi mulțumesc pe această cale pentru eforturile depuse ca totul să meargă bine" și răspunsul pe care urmează să îl dau există un spațiu temporal în care se manifestă libertatea mea de a alege cuvintele, propozițiile, frazele și trăirea sufletească, exprimate aici în fața dumneavoastră.

Mă numesc Epure Cristian George, absolvent al Facultății de Știința Calculatoarelor din cadrul Universității Dunărea de Jos și aş vrea sa îmi exprim recunoștința față de dumneavoastră stimabili profesori pentru sprijinul pe care ni l-ați acordat, pentru sfaturile pe care le-am primit și timpul acordat precum de asemenea și colegilor mei care au știut să fie o echipa atunci când a fost nevoie și pentru bunul lor spirit colegial.

Am ajuns la sfârșitul unui alt drum, "mai mult sau mai puțin cu restanțe sau chiar deloc" în care a trebuit să aruncăm "toca", să cântăm "Gaudeamus", să fim fericiți alături de dumneavoastră, să ne strângem mâinile, să ne urăm mult succes, să luăm cu noi cât mai multe amintiri pe care să le păstrăm veșnic "Pentru că avem creier nu hard".

Ajunși în acest punct, să privim puțin în urmă și să observăm ca au trecut 4 ani de când am intrat prima dată într-o sala de curs. Primul examen, primele griji, peste cateva zile ultimul examen alte griji.

Plecăm, "dar nu trântim ușa sălii de curs" în care ne-am desfășurat activitatea, din care uneori am fost dați afară, în care uneori am ieșit la tablă, care uneori a fost plină, uneori a fost goală, în care unori am râs uneori am glumit, ci o închidem ușor.

Plecăm, "dar nu uităm să închidem conturile" în care ne-am desfășurat activitatea timp de 4 ani de zile.

Plecăm, "dar nu o să uităm să luăm cu noi amintirile"

Plecăm și totuși s-ar putea să ne întoarcem.

Așa cum spunea Maica Tereza:

Fructul tăcerii este RUGĂCIUNEA

Fructul rugăciunii este CREDINȚA

Fructul credinței este IUBIREA

Fructul iubirii este AJUTORAREA

Fructula ajutorării este PACEA

Vă doresc multă pace în suflet și o viață nobilă modelată de principii.

Vă mulțumesc și vă așteptăm la banchet!

vineri, 5 iunie 2009, ora 13

absolvent, Cristian Epure